

had voornamelijk te doen met de Palestijnsch-Egyptische groep in het Zuid-Westen en de Chaldeeus-Elamietische groep in het Zuid-Oosten. Natuurlijk was het ook op de Noordelijke grenzen niet immer pais en vree. Maar tusschen Sanheribs moeielijkheden op den grooten boog van het Westen door het Noorden naar het Zuid-Oosten bespeuren we toch geen generalen samenhang. Bij eene van deze ondernemingen heeft men niet zonder reden opgemerkt, dat in de berichten het sportieve op den voorgrond treedt ⁸⁵⁾, doordat Sanherib met bijzondere voorliefde zijne capaciteiten als bergbeklimmer doet uitkomen. Maar andere tochten hadden toch stellig ernstiger beteekenis. Het belangrijkste is wel de expeditie, door hem uitgezonden naar Cilicië, waar de groote verkeersweg tusschen Klein-Azië en Mesopotamië door Grieksche roovers onveilig werd gemaakt. Deze expeditie was tot in onze eeuw alleen uit Grieksche bronnen bekend; eerst in 1909 is er eene Assyrische lezing van gepubliceerd ⁸⁶⁾.

Maar nog eens, de moeielijkheden, welke Sanherib in het Noorden ondervond, stonden vrijwel op zichzelf. Veel compacter was de tegenstand in het Zuid-Westen. Maar allermeeft heeft hij te doen gehad met het Zuid-Oosten. Gedurende zijne 24-jarige regeering zijn de troonswisselingen in Babel bijna niet te overzien. Onder de koningen, die Sanherib tegenstonden, treden er drie op den voorgrond. Ten eerste Merodach-Baladan. Ten tweede Šuzub de Babyloniër. En ten derde diens naamgenoot, Šuzub de Chaldeër. Afgewisseld worden ze door creaturen van den Assyrischen koning. Één ervan hebben we reeds leeren kennen, Bêl-iḫni, die „als een hondje” in het Assyrische paleis was opgegroeid. En de tweede was een eigen zoon van Sanherib, waarover straks nader. In groote trekken was het